

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Ændring i Lov Nr. 54 af 1. April 1905 om Søfolks Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i Søfartsvirksomhed.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1125).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 47 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsidiat.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Fritagelse for Stempel- og Tinglæsningsafgift i nogle Afviklingskassen af 1910 vedrørende Forhold.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3561).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Lauridsen: I Anledning af det af Finansministeren fremsatte Lovforslag, som nu foreligger til Forhandling, skal jeg ikke undlade i faa Ord at minde om, at dette Forslag er en Efterslæt af den store Bygge- og Bankkatastrofe i Februar 1908, der var af en saa alvorlig Karakter, at Regeringen i Samraad med de store Banker ansaa det for nødvendigt at træde hjælpende til, for at Katastrofen ikke skulde virke alt for ødelæggende paa Erhvervslivet og Forretningslivet. Resultatet blev Dannelsen af Bankkomiteen af 9. Februar 1908. De saakaldte nødlidende Bankers Kreditorer blev garanteret mod Tab paa Beløb, der indestod paa Kontrabog eller Indlaansbog, saa at de ikke risikerede at tabe deres Indskud, Kapital eller Rente, men kunde vedblive at lade dem indestaa, og hvad de siden indbetalte, var ogsaa garanteret. De saaledes nødlidende Banker var Detailhandlerbanken, Grundejer-

banken, Laanekassen, Nibe Bank og Fredericia Bank. Bankkomiteen handlede hurtigt, hvilket ogsaa var nødvendigt, men den daværende Finansminister, Vilhelm Lassen, og de store Banker, der garanterede, havde et mere optimistisk Syn paa Forholdene, end Virkeligheden har kunnet honorere. Der faldt i hvert Fald under Forhandlingerne Udtalelser, der tydede paa, at Garantien betragtedes mere som formel end reel. Imidlertid udviklede Forholdene sig saaledes, at der skulde stor pekuniær Støtte til for at holde de nødlidende Banker i Live, og Forholdene har været saa store og vanskelige, at det ikke har været muligt at faa dem ordnet uden meget store Tab baade for Staten og de Banker, der garanterede. Den nuværende højtærede Finansminister, som ogsaa var Finansminister i 1910, ønskede at begrænse Statens Risiko til et bestemt Beløb og fremkom i den Anledning med et Forslag til Lov, hvorved Bankkomiteen af 9. Februar 1908 blev ophævet og erstattet med den nuværende Afviklingskasse, der er stadfæstet den 26. Marts 1910. I denne Lovs § 5 bestemtes det, at naar det samlede Tab overstiger 12 Mill. Kr., deltager Staten kun med $\frac{1}{3}$ og de 5 garanterende Banker med $\frac{2}{3}$, dog saaledes at Statens Tab ikke maa overstige 7 Mill. Kr. I § 7 bestemmes det, at Afviklingskassen ophæves, naar Bestyrelsen for Finansministeren har godtgjort, at Kassens samtlige Forpligtelser er opfyldte. Desværre synes der at være lange Udsigter til, at dette Maal, Ophævelsen af Afviklingskassen, naas, men et betydningsfuldt Skridt i den Retning er dog sket ved Afviklingskassens Opsigelse af Garantien for de den underlagte Banker til Ophør den 31. Juli dette Aar, hvilken medførte, at de maatte likvidere, da den Næring, de har haft i de garanterede Indlaan, forsvinder om faa Maaneder. Men Afviklingskassen har haft overordentlig store Vanskeligheder at kæmpe imod, saa Arbejdet er gaaet meget langsommere frem, end man kunde have ventet. Dette har haft sin naturlige Grund i, at der stadig blev drevet baade Bank- og Sparekassevirksomhed ved Udlaan, at der skulde sørges for god Drift af Ejendomme til mange Millioner Kroners Værdi og for at realisere disse til rimelige Priser. Tillige skulde der sørges for Driften af det store Telefon-Anlæg i Baku (et Sted i det asiatiske Rusland) m. m. Naar hertil kommer, at alt dette skulde ordnes i Fællesskab af de 5 Banker og Statens tilsynshavende,